

قصې او افسانې

Download from: aghalibrary.com

سليمان لايق

نقاش

اور پدلي مي له چانه دا قصه ده
که مي لوستی يوه کتاب کې شپه ده

يو نقاش چې زماني وو خورولې
بې خويو، لوزو، تندو کمولې

د هنر کړنې بي تللي وي بېخايه
د نبوغ شغله بي پته و له بنايه

د آسمان له ړندو سترگونه لوبدلي
بدبختی او کړاووته زيرپدلي

د حقير و په حلقه کې حقير شوی
د غني هنر په اړخ کې فقير شوی

يوه ورځ بي لوزه زياته شوه په کور کې
د چوپيا کوزه نسکوره شوه په شور کې

که لويان وو که واره وو په فرياد شول
ژوند کړی شوه، همه واره په داد داد شول

قصې او افسانې

مور چې ولېدل بې وزله ماشومان خپل
خپل دوږه کترې، په نس وري بچيان خپل

چې په لورنه نارې وهي غوغا کړې
سر تندي وهي ډوډۍ پسې ژړا کړې

رڼا ورځ بې توره شپه شوه دغمونو
لار ترې ورکه کړه هره خوا مصيبتونو

توفاني بېړۍ شوه واخيسته موجونو
اوبنکو ډوبه کړه دنيا شوه دغمونو

پنې لوڅې سر سرتور گريوان شکېدلی
رنگ الوتې شونډې ژپړې مخ شکولی

فريادی په تلوار راغله مصورته
خپل خاوند ته دغمونو مفسرته

وردمخه شوه بېباکه لمبه ناکه
وی بې اي زړه ډبرينه اي سفاکه

خه دپاره دا دغم نقشونه باسي
کومه ورځ به د بچو تپوس له راسي

قصې او افسانې

هغه ونه دا آسمان او دا درياب
چې دې کښلی دي دخپل زړه په خوناب

هغه وړوند چې بې امسايه لار روان دی
هغه سپور چې معرکه کې په جولان دی

ها مرغه چې رپوي وزر جوړې ته
هغه زور چې لاس بې پورته دي توبې ته

دغه نور عبث شيان چې رسموي ته
کوم لباس کومې ډوډۍ کومې او گړې ته

دې بې ځانه تصويرونو نه څه غواړي
په دې خوار فن باندي ولې دومره وياري

دغه درې عبث ولي رنگوي ته
دا رنگونه خوشې ولي خرڅوي ته

په دې خوار دو بې روزی هنر کې څه دی
بې له لوزی او خواری نه چې خواره دی

ماشومان دې وړی تری اسکیرلی
بربنده شوی رنځور شوی ځورېدلی

قصې او افسانې

راولۍ په ژوند و سارو بدۍ چارۍ
د بې ځان تصوير لپاره باسۍ لارۍ

ځان داران دې له بې ځانونه قربان کړل
خپل بچيان دې له خپل لاسه پریشان کړل

دغه څنگه عاطفه څنگه هنر دی
دغه تیره ده که زړه د بشر دی

نور دې نشم دا رسوا ژوندون زغملی
نور دې نسیم دا حقیر هنر منلی

د نهنگ له خولې نه واخله خپله برخه
نه بل لور شته نه بله ورځ نه بله کرځه

د همت مرغه د مرددی ورپسې شه
شه ستومان شه سرگردان شه څه خولی شه

مصور چې واورېدلې دا خبرۍ
له موسکایې توییدې دغم شکرۍ

په خدا خندا یې ووی دغم یارته
د ترڅه روند دملونو وفادارته

قصې او افسانې

همدا نن شپه دمه راکه چې سبا شي
ستا د زړه او د خاطر غوتې به واښي

سري طلاوی دولتونه به پيدا کم
ستا په شونډو به روان رود د خدا کم

دا حقير خلک به و بولم حقير
دا غنيان چې په فطرت کې دي فقير

د فلک په زړه کې به و خوتوم وينې
د زمان سترگې به کم په ژړا سپينې
ته اوس وځه او ما پر پرده انديبننو ته
خپل تصميم خپلو رنځو، خپلو غموتو ته

شا او خوا رانه چاپير دی ځنځيرونه
په کړيو کې مې سوځي سره اورونه

پنې تړلی خوله تړلی لاس تړلی
د نجات ورونه له کوز و پاس تړلی

لورې تندي بې ارزښته بې عزت کړم
نشتمنې پخپل وطن کې بې حرمت کړم

قصې او افسانې

نور به نكړمه ستومان چا ته دماغ خپل
بل به نكړم بې بصرو ته خراغ خپل

درسام بنځې چې واورېدې خبرې
په غومبورويي رالې شوې مرغلرې

پوهېده د ژوند ملگرې خومره سوځي
چې له زړه يې د لاسو گوتې خوځي

نو په پته خوله روانه شوه ستنه شوه
تا به ويلی له غيرته پښتنه شوه

شپې ترې يووړلې د اوښكو مرغلرې
زمان هېرې كړې د شپې ترخې خبرې

پښيمانانه وه له تېرو جنجالونو

را اوچته شوه له غاښه په سوالونو

پولادې زړه يې زهيو او نرم شوی
په تسل تسل رام شوی گرم شوی

د خاوند كوټې ته راغله شرمېدلې
پښيمانانه عذر خواه خجلت وهلی

قصې او افسانې

چې کته يې ځای خالي دی آشنا نشته
د نادمو تللیو او بنکو دوا نشته

نا بیره سخته ویره ورپیډا شو
لکه پانه په لړزه او رپرډېدا شو

سودايې مخ په انگر غبرگه شوه بېرته
ترینه ورکه شوله لار چې ځي به چېرته

سره لمبه شوه په انگر راگرزېدله
گرزیدا کې پخلنځی ته وختله

چې په وړه د پخلنځی يې قدم کیووت
د غوايې په یوه رونه يې نظر پریووت

په افسوس سره يې وکړه دا خبره
بې سنجشه بې له ځنله ناییره

اوه! دې خوار به چا ته لاس وي غځولی
بیا به چاته محتاج شوی شرمېدلی

د چا وړ بې دومره وخته وي وهلی
خومره خومره به شرمونو وي ځپلی

قصې او افسانې

وې راشه څه کباب ترینه تيار کړم
بيا به ورشم ماشومان به را بيدار کړم

گوندي دي هم له کوم خوا نه راپيدا شي
زما بده وزه هېر کړي پخلا شي

چې چاره يې کړه تياره غوڅېدو ته
لاس يې وړاندې که ورانه له پرېکېدو ته

مسخري ورسره پيل کړي تقدير
غوښه نه و په ديوال و يو تصوير

چاره ونښته ديوال کې راکېره شوه
د بېوزلې موراسره دغم لمبه شوه

وي يې دغه ابدي زمونږ تقدير دي
خوړو په عاي په برخه کې تصوير دي

د نرگس پيالي يې ډکې په خوناب شوي
د غمونو ترانې کتاب کتاب شوي

دې خپل فقرته ژړل لا نا خبره
چې ديار د مرگ نارو شوه نابيره

قصې او افسانې

دروازه کې نا آشنا سپری ناره کړه
چې رسام په سر چپه د مرگ پياله کړه

له خپل لاسه يې لاهو که ځان درياب ته
د خوني څپو منگولوته گرداب ته

بنځه وړانه شوه بچورې راييدار شول
رأييدار شول له کتونو راگوزار شول

زړونه ونيول پنجوکې فريادونو
سترگې پټې کړي داو بنکوي سلاوونو

له کم کيو داروازو او ديوالونو
سر راوايسته دردونو او غمونو

په کاله د يتيمی لمبه خوره شوه
د فلک چاره د مرگ په وينه سره شوه

زمانه په تېرېدو وه څرخېدله^(۱)
د مطبخ تابلو بازار ته ووتله

په لکونو باندي څرخ هغه اثر شو
يو کاغذ له کوټه زرو برابر شو

قصې او افسانې

هر اثر سره چې جوخته قرباني شي
بې زواله بې همتا جاوداني شي

عادي خلک قرباني نه قهرمان شي
قهرمان شي چې له خلکو نه قربان شي

د غبرگولي، ۱
۱۳۴۲ - کابل

۱ - بله بڼه: زمانه په خرخېدو وه تېرېدله

۱۰ _____ سلیمان

نیشه مورک

يو زلمى مورک له تندې نه بيتاب شو
له سوري نه رادباندي په شتاب شو
چې راووته نو ودرېده له ويري
هسې نه چې پيشو پته وي کوم چېرې
يوه شېبه هلته ولاړو حيراني کې
د پيشو په فکرو ذکر او پریشاني کې
وې خه وکرم له تادې نه مجبوريم
که خطر دی که مرگی دی زه معذوريم
يا به خان کرم له منگی خخه سيراب
يا به کرمه دا خراب ژوندون خراب
خوار صورت به مې مرگی ته نشانه شي
که اجل و نو پيشو به بهانه شي
او که نه سيراب به راشمه سوري ته
بيا به نوى لغم پری کمه وری ته

دایې ووي په اوبو پسي روان شو
راغی ودریده یو مټ ته او ایران شو
وې یې گوره چې عجب شانې منگی دی
جوړ له خاورو هسې ندی چې لرگی دی
گوندي وی چې کې پیدا کړم د زړه تاب
په اوبو د ژوندانه شومه سیراب
د منگی په کمان مټ ته په ختو شو
د مټ خولی نه چارچاپیر په گرزېدو شو
پښه یې وښوېده ولوېده دلاندي
په شرابو آلوده شو لاندي باندي
په لامبو، لامبو راوخوت د خم سرته
په زحمت باندي راووت ترې بهر ته
دم درحاله سوه نشه ورباندي راغله
د مستی مسته خپه ورباندي راغله
ویره لاره له غیرته شین زمري شو
له غرور او حماقته لیونی شو

په بریتو کې یې پیدا د زور شغله شو
ژوند تر پایه ورته بنکلي یوه نغمه شو

دلذت او تکبر له لیونتوبه
بې آشوبه سړي لاره تر آشوبه
دی لانااست و چې پشکه را پیدا شو
داسکې په تاوېدو شو په گدا شو

وې یې هرکله زما د سترگوتوره
دغه لمر دی راختلی له کوم لوره

دغه خنګه یې راغلی نابیره
ماړنده کړې چې زه نه یمه خبره

ستا راتګ ته کړی شپه ومه بېداره
بخت ته گوره چې راحی په رها لاره

اوس نووایه خه دې حال خه دې روزگار دی
بیادې کوم جوال ته ایښی دام د بنکاردی

خوان موزک چې و مستی بېواکه کړی
د شرابو کیفیت بېواکه کړی

پخپل ځان يې دا گمان شو چې زمري يم
او که نه يمه نو کم تر کمه سپی يم
نويې پرانيسته له خوله او درفشان شو
له چاټې نه مخامخ پې ور روان شو
وې يې څرنگه جرأت کوی پيشو
چې راغلی يې دربار ته د زمرو
زه زمري يم گوره پام که مورک نه يم
پروا گيره د پيشو او تلک نه يم
له غضبه که يوه چيغه کمه پورته
څه به کاندې وايه تبتې به کوم لورته
ته له کومه وايه دونه جری شوی
چې په مخه را روانه د زمري شوی
دغه دومره مورک کان چې تانولوی
په کوم حق او کوم جرأت دې ټول خوړلی
که مې کېنکو دی له خولی به دې باران شي
ترې راتوی به په زرگونو مورک کان شي

بايد و باسي توبه او پښيمان شي
کلی پرېږدي او د غرو پلو روان شي
کنه ژامې به دې هسې کړمه ماتي
چې عبرت شي ټول عالم ته ځنې پاتي
لوی جهان به درته تنگه يو کړی کړم
له غضبه به دې يوه گوله مړی کړم
وايه ژر شه اي بـدبخته بي ادبه
ځواب راکه کنې پرې به دې کم ژبه
تأخیر مه کوه پښو له راگذار شه
وعده راکه له ظلمونو توبه گار شه
له مور که چې پشو واورېدې باټې
وې يې ستا له خولی راوړی دغه گاتې
وې يې هو احمقه چوپ شه زه زمړی يم
له غصې نه سره لمبه يم لیونی يم
دا ته نه ويني صورت مې ټول رپېري
له غضبه مې ماغزه درته ایشپېري

پيشو وخنډل مورن ك ته وې يې جـانـه
راته بنكاري چې مور شوى يې له خانه
دا قدرت دې وايه خنځه پيدا كړى
راته بنكاري پریشان خوب دې لېدلى
ته د نورو مورگانو و كالت كړې
وايه خان به له ما خنځه سلامت وړې
اوس به وگوري د ژوند وروستى لوبه
رايـدار به شي له خپله درانه خوبه
شپه وروسته نيشه ولاړه مورن ك سم شو
ترې چاپيره د ژوندون د بقا غم شو
پيشو وويل اوس وايه خه فرمان دى
مخاطب زما زمري كه مورن ك جان دى
مورن ك وويل ما بد كړي او خر شوم
خر خوشه وي زه تر خره ام لا بتر شوم
شرمسار يمه ما وبخښه اميره
له دې لوى بې ادبې له دې تقصيره

ستا مقام زما تر جر مه ډېر اوچت دی
زما په پلو کې ستا له فیضه حرکت دی
په دې کلی کې چې چېرې مورگان دی
همه واړه لاس تړلی بندگان دی
چېرې زه او چېرې ته عالی مقامه
خوله مې ماته کړی بې ستاله احترامه
پیشو وویل خبرې دې ترخې وې
خوزه پوهېږم د تانه وې د نیشې وې
مگر زه ستا په نیووو یمه ماموره
پخپل قتل به ما وبولی معذوره
فکر وکه چې دا مرگ ندی خمار دی
ژوند هر چاته یوه نیشه ده بیا قمار دی

د لیندۍ ، ۸

۱۳۴۳ - کابل

شکونه مینه

د لرغونو زماڼو په افسانو کې
د بخدې په اوسنیو ویرانو کې
راته کړی یو بزگر سړی قصه ده
د یو ښکلی ژوند غمجنه خاطره ده

وایې هغه وخت چې دغه ښار آباد و
د نړۍ له توفانونو نه آزاد و
پدې سیمه کې استوګن و یو ځوان
یو بې سارې، بې رقیبه پهلوان
تا به وې د صورت غوښه یې پولاد ده
جگه ونه یې له نسله د شمشاد ده
د غیرت آوازیې تلی په ملګونو
هم یې ناسته د ځوانۍ مینه په زړونو

مگر ځوان زړه یې له لاسه ووتلی
د یوې پیغلې نجل په مینه یې بایللی
معشوفه یې اوسپنده په بخارا کې
د آمو د زورور سین هغه خوا کې

عاشق ځوان په هره مياشت کې يو يو وارې
لنډولې بخارا ته اوزدې لارې
پريکول يې بې اوبو بيا بانونه
د يخني په شپو کې واورې بارانونه

بې گدره به آمو غيږې ته پريوت
له خپو او له گرداب سره به کيووت
په وحشي سين به يې وروړل يرغلونه
ايلول به يې سرکشه سيلانونه

پولادي لاس يې په هر شئ باندې برو
که درياب، که بيا بان و او که غرو
هيڅ يې نه لرله ويره، اضطراب
تابه ويلی چې موجونه او گرداب

د ده مخکې ذليل شوی محکومان دی
بې ارزښته او ناچيزه غلامان دی
په رگو کې خوځېدلی گرمي ويني
د هيچا پروا يې نه وه بې له ميني

يوه ورځ له ورځو راغی بڅارا ته
زړه يې کينډود پښو د تمنا ته
نيمه شپه د آسماني حصار د پاسه
بې له ويري، انديښنې او بې وسواسه

رادنه شو د ميني منزلگا ته
زړه يې وسپاره رنگيني مشغولا ته
جنتي شپه د ځوانۍ په سره لمبوکې
په گيلو کې، په قصو کې، په بوسو کې

په مسکا کې، په خدا کې، په ټراکې
د آسمان د رڼو ستورو په ځلا کې
په ورو ورو د سباوون ساحل ته تلله
د آسمان په شنه درياب کې بهېدله

خو سپېدو تر تورې پردې لاندې
آخر سترگې واپرولې لاندې باندې
آخر هغه بنایسته شپه سباوون شو
د وصال پلوشه جگه شوه بېلتون شو

وخت د دې شو چې بلخي زلمی جلا شي
د بخدې خواته روان له بخارا شي
خدا زده شه يې په زلمی زړه کې پيدا شول
چې شونډان يې راغنچه شول په مسکا شول

ناخاپې يې نجل ورته وويل اې گله
اې زما د زړه شهی د عشق بلبله
که هر خو ستا بنکلی مخ يو بل خراغ دی
خو افسوس چې پيدا شوی پکې داغ دی

هسې نه چې ستا د گلو باغ تالان شي
زما د ميني ابدې برجل ويران شي
دغه وار چې عې له بنکلی بخارا نه
د عشقونو وصالونو له ماوانه

گوره پام که ځان وانه چوي لامبو ته
د جهيون خونړي سين مستو څپو ته
ستا د ميني په باغ گډه د شک تالان دی
دا ځل هغه آمو ندى يو بل شان دی

ته د مینې په بېړۍ راتېرېدلې
چې په موج او په توفان به برېدلې
اوس د شک په څپو ډوبه شوه کشتۍ ستا
د دریاب کړۍ به ونیسي مړۍ ستا

گوره پام که اې زما خیالي دلبره
هسې نه چې په سین گله شي نابیره
د سپېدو چرگانو و کرل آذانه
عوان روان شومات زړگی ساړه آهونه

بله شپه بیا د جیحون دریاب ته راغی
د اوبو یوه ژور تالاب ته راغی
ده وې گوره د یار زړه کې به خه تېرو
چې زما زړور زړه ورڅخه هېرو

دې گمان کاوه چې گوندې دا دریاب
د آمو مستې خپې او یا گرداب
زما د اوسپنو دامتې به کړي ماتې
زما د مینې خاطرې به شي میراتې

نه نه ! زه هسې بزدله مين نه يم
زه په مينه کې په مال او په تن نه يم
زمانه به خامخا زما فرمان وړي
سين او غر به زما سوری ته امان وړي

دایې و وې ناپايوه سين ته پريووت
له جيحون سره په جنگ جگړه کې کيووت
مگر دا حلی بل سين بله شپه وه
بل گرداب و بله لوبه بله شپه وه

د درياب گڼه کې بل خپل انقلاب و
په اوبو کې بل قوت بل اضطراب و
ايشپدل د درياب زړه کې غصبونه
د خپوله خولې وتل سرکش حگونه

قهرجنې زخمي غېږه کړله خلاصه
د اوبو سيلاب يې پرېښود پې د پاسه
پولادې مټې يې تاو شوی يو تر بله
خو تېر وخت تکرارېده نه بيا هېڅکله

قصې او افسانې

پهلوان زلمی خوراک شو د جیحون
عشق ونه زغمل نازونه د جنون
د عشق کار کې چې رښتینې صفانه وي
سرایستل ترېنه آسانه سودا نه وي
مجنون حکه پایښتې جاوداني شو
چې د خپلې لیلې مینه کې فاني شو

د لیندۍ، ۱۲

۱۳۴۱ - کابل

وری او لیوه

مازیگر و زیری لمړ په ډوبېدو و
له مشرقه نرم باد په چلېدو و
په ورشو کې د شنیلو ورمه خوره وه
د شفق لمن د وینو په شان سره وه
هره خوا راپورته شوی وو گلونه
د بیدیا په لمن پلن وو سره لالونه
د سنخلو بوی خور شوی و بیدیا کې
د شنیلې فرش غوړېدلی و سحر کې
شین آسمان تانده هوا بنایسته غرونه
په هره پوله دخاتولو خراغونه
یو رمه له لرې بنکارېده په تلو وه
له سارا نه آبادی ته په وتو وه
په ورشو کې له رمي نه پاتی وری و
برگکی و پستکی و گلالی و

بیر سر اور دې غوږونه بنیښې سترگې
سور پوستکې دمخ پښې پې سپینې غبرگې
آزاد گرزېده نه شپون و نه رمه و
مه یې زړه کې له بل چا انډیننه و
نابیره په یو ځل په نخښدو شو
له خوښۍ به په خیز او په ټوپو شو
بیا به منډه کړه او جگ ځای ته به وخوت
آزاد ډاگ به یې په مینه مینه و کوت
یو ځل تېرې شو او بو په لور راغی
دلښتی مستو څپو په لوری راغی
په ژوره زی رانښکته شو او بو ته
ده لا شونډې سمولی خپلو چښو ته
ناڅاپي یې تر غوږ سخته یوه غورا شو
په ماشوم صورت یې تبه راپیدا شو
چې کاته یوه لیوه ولاړ و پورته
دزړه سرې سترگې یې ورته ولې اورته

سپينې دارې يې چرې د قصا بانو
توره خوله يې لکه گور د دوزخيانو
وری چې ولېده دا حال له حاله ووت
خپل اجل يې روغ پخپلو سترگو وکوت
لیوه پورته په غرور ورته ولاړ و
وری لا وخته له خپل خان جهانه و لاړ و
د ورشو سندرې هېر شوې ورشو کې
د توپو خوندونه لارل په خوبو کې
لیوه وری ته ویل ودریږه مه بنوره
دا اوبه دې ولې خړې کړلې گوره
زه مې غواړي درنه پریکم غوږ او ژبه
اې رزیله بې حیا او بی ادبه
وری په عنذر او عاجزی او په ژړا
ویل پلاره زه اولاد یمه د تا
زه به څنگه ستا اوبه درخپومه
یابه خاورې په هغو درگپومه

کاشکې ږوند شمه پخپلو دواړو سترگو
که دا کار و کم یا گوډ شمه په غبرگو
دا اوبه خو ستاله خوانه رابېږي
زما په لوري را روانې دي تېرېږي
بنايې پورته کوم پسه وي بې ادبه
کوم سپين ستگې بې حيا او بې نسه
خړې کړې بې اوبه وي ستاسو چنبو ته
که رخصت وي زه به درشمه کتو ته
ليوه وخنډل او وې وې نابېره
اې سپين سترگيه بې حيا او غټه خره
ته لا ما ته څنگه وايې دليـلونه
مگر ما ته معلوم نه دي دا چلونه
اوس به ستا د سپين سترگي سزا دربنيم
زه ليوه يمه کم عقله پسه نه يم
خوار کی وری بې ونيوله غاړی
د مظلوم په مری خبني شولي داړی

قصې او افسانې

ظالمان هميشه خوري د مظلوم غوښې
په کم زور د زورور منگولې خښې

د میزان ، ۹

۱۳۴۱

درې غوښتنې

یولرگبه چې غریبی و کـړولې
لـوزې تنـدې په اورونو اړولې

چاودو پښو یې پارولی وو دردونه
خوږمن زړه یې خوځولی وو موجونه

تمامي عمر له خپله بخته تنگ و
له خپل غم او غریبی سره په جنگ و

یوه ورځ دلوی ځنگله په لور روان شو
د چرتونو په دریاب کې لالهان شو

لار په منځ کې مخامخ شو یو سړی ته
یوه سپین بزیری شان بوډا ته گلالی ته

په پوښتنه کې دستي سره آشنا شول
په خـواله شول د دردونه په افشا شول

لرگبه پرانېستې د زړه غوټې بوډا ته
بوډا وژړل بدمرغي بې نـوا ته

بېوزلان بڼه یو د بل په ژبه پېرې
یو د بل لپاره سوځي او کمپزې

لرگبانه د لرگبنو سره ژړای شي
بزگران د بزگرانو خپلېدای شي

بوډا وویل لرلابه ته گرانه وروره
یوه لاره درته بنییم ما ته گوره

دې ځنگلو کې یو فقیر مشکل کشادی
لوی عارف دی ستا دردونو ته دوا دی

نامرادان رسوي خپلو مرادو ته
دولتو ته مقامو ته معشوقو ته

کال د مخه یو جونکی له ما نه ورک و
دغه کار ته زما عقل هک او پک و

چا راوښوده درک د دغه پیر
چې خدای دوست دی او عارف دی او فقیر

زه روان شوم په اخلاص د هغه خوا ته
د امید مخه مې خلاصه کړه رڼا ته

قصې او افسانې

لا زه نه وم رسېدلې دده ځای ته
لامې خاورې بادولې په سر خدای ته

ناڅاپي مې د ځنگله په يوه خوا کې
د ماښام په تور بخونه شان رڼا کې

تر نظره يو بوده په خوځېدا شو
چې کاته مې زما جونگی دی راپیدا شو

دا فقير به د تا کار هم گوره سم کړي
ته خو ورشه هماغه به دې يو غم کړي

د لرگبه په سترگو پرق شو او رڼا شو
د ژوندهيله يې په زړه کې راپیدا شو

وې يې ځان سره چې خامخا ورځمه
دا ستانه سړی به حتماً ننگومه

گوندي وي چې بهانه راته پيدا شي
کومه پته خزانه راته پيدا شي

دم در حال يې خپل سپين زېرې بوډا هېر شو
حرص د زرو او د مال ترينه چاپېر شو

بې تکبیره بې دعا او بې سـلا
بې پوښتنې له بوډا شو راجـلا

په تلوار تلوارې راغی د پیر عـای ته
د غمونو او دردو مشکل کشای ته

چې کاته یې پیر خاموش په عـای کې ناست دی
استغراق کې خپل خاوند لره په خواست دی

که جهان وای همه واړه ښورېدلی
دې به نه و له خپل عـایه خوځېدلی

خوار لرگبه همالته تېر کړل درې کلونه
رایې نه وړل دمـراد غنچې گلونه

پیر هماسې پخپل عـای ناست و سرخوړی
تا به وی چې سم و دم دی لکه مړی

آخر یوه ورځ دلرگبه صبر تمام شو
ناخپایې یې دخپل کور پلوته پام شو

ورپه یاد شول خپل بدمرغه اولادونه
خپل د درو کلو بې عـایه خدمتونه

لکه مار له ډېره درده په ځای تاو شو
له غصې په ملا غبرگ شو تاو راتاو شو

په دې وخت فقیر له خوبه بیدار شو
قهرجن لرگبه ته هسې په گفتار شو

وايه څه غواړي چې در کم مرادونه
عزتونه خزانې که ثوابونه

لرگبه ووي له غضبه خوټې راکه
دامې بس دی خزانې ځانته بسيا که

فقیر بېرته خپلې سترگې کړلې پټې
دلرگبه تمام وجود شو خوټې خوټې

شونډې خوټې پوندې خوټې سپوږمې خوټې
پوزه خوټې وروځې خوټې پښې خوټې

شو لرگبه له غوصې کیناست او آرام شو
سر تر پایه پي دخوټو کار تمام شو

غریبگوتې وی توبه مې له دې گټو
چې تر خوټې پورې ډوب شومه په خوټو

اوس به گالم بيا د دري کلو غمونه
تېروم به په چوپړ کې تار کونه

بيا به ژاړوم دې ناپوهه لور مقام ته
پام بې اړوم د خوتو سرانجام ته

په همدې همدې کې تېر شو درې کلونه
د لرگبه انتظار و سپړل گلونه

قلندر له استغراقه رايي دار شو
چې بيدار شو نو مخلص ته په گفتار شو

اې زما خاصه مخلصه رانه غواړه
يا دنيا يا آخرت يا دغه دواړه

لرگبه وويل دا خوتې رانه واخله
دا د ننگ او شرم گتې رانه واخله

پير سر بنکته که او بېرته پخپل ځان شو
لرگبه بيا له خپله سواله پښيمان شو

دده خوتې هم د نورو سره ولاړي
سپيره پاتې شو غموته جينگي داري

قصې او افسانې

بيايې وگالل د درو کلو غمونه
د ايزکو عذابونه کړاوونه

پير پخپله وخت بيا سر اوچت کړ
په لرگبه يې تمام هسې خپل حجت کړ

وايه څه غواړي چې درېې کم غريبه
اې کم بخته در بـدره بد نصيبه

لرگبه ووي چې له دې شرمه مې خلاص که
غلط نشي خپلې خوټې را په لاس که

نور به نه غواړم له لويو خلکو گټې
که مې يو وارې تر لاس شي خپلې خوټې

د تلی، ۱

۱۳۴۱ - کابل

تقلب

يو کوچی و چې شوي يې خرخولی
نيمايي به يې او به يې گولې
په تگي او تقلب کې دولت من شو
په جاهل قوم کې لوی شو عزتمن شو
خلور ميري يې په کم وخت کې رمي شوې
له دوو او بنو نه يې جوړه قافلی شوې
ډېر نېردي و چې د نورو غلو په شان
يو ستر مشر شي د قوم او الا شان
يوه ورغ دغه سړی ته په بازار کې
کار پیدا شو او روان شو په تلوار کې
ماسپنين چې بېرته ووت له بناره
د شوي له پيسو سره سرشاره

ناڅاپې سترگي ولـوېدې په غـرونو
پاس په غـرو کې د اورو په انبارونو
بـکارېده چې پاس په غـرونو باران راغی
ويـروونکې او بې سارې توفان راغی
په اورو کې بـاران کېلی غاښ چيچنې
وريځې پلنې شوی د غـرونو تر لمنې
د آسمان دروازې خلاصې شوی اوبو ته
غـرونو کوز کېل سيلاوونه ډوبېدو ته
مانبامی کوچی په ويره اندېښنو کې
رانېرېدې شو خپل ټاټوبي ته غمو کې
رالـوتی وو له غـرو ساره بادونه
خـواره شوی وو د وريځو تور فوځونه
يو ژيړچکه سپـوږمی په راخـتو وه
يوه غمجنه شان رنـاپه خورېدو وه
عاقبت راغی کوچی خپلې ورشو ته
خپلې سيمي د کېرديو او رمو ته

چې کاته یې دهمه وو کار تمام دی
که رمې دی، که پیسې دی، که یې کام دی
نه رمې شته، نه د کور نام و نشان شته
نه یو څاروی نه یوه نښه دانسان شته
هک او پک شو سایې ونښته سینه کې
اوبنکې وچې شوی دسترگو آینه کې
لکه بت بې حرکت په ځای ودرېد
بیا بې حس شو لکه زور دیوال راولوېد
چې په حال شو نو په منډو منډو سر شو
خدای دربار ته هسې په شور و شر شو
ما خو یو پل نه و اینې څه بېځایه
دا اوبه له کومه راغلي لویه خدایه
هله چې کوم بوډا وژوندې پاته
ورو ورو راغی رانېرې شو ده خواته
ویلي دا ستا د شودو اوبه دي وروره
ستا عمل دي په رڼو سترگو گوره

قصې او افسانې

تا اوبه چې په شودو کې خړخړولی
هغه واړه غونډېدلی زیاتېدلی
شولې زیاتې دا سیلاب یې را روان که
ستا د لاسه یې زمونږ کورگی هم وړان که

د تلی د میاشتې، ۳
۱۳۴۱ - کابل

ليوه

يو ليوه و له تازيانو تښتېدلى
د يوه كلي په خوا راغى سا نيولى
خوار له ډاره كنى پښو كې و نيولى
چونگېده او د ماشوم غوندې ژرلى
ډېر بې حاله وار خطا او منقلب و
لار ترې ور كه وه بې حده مضطرب و
د بنكاريانو هره خوا پسې هاها وه
بده پښه خطرناكه مشغولا وه
تور گردونه ورپسې وو د تاويانو
پسې ليكه يو پلټن د هلكانو
ماتېدو ته يې خوني غاښونه سم وو
رسېدونكې يې انجام ته نور ستم و
خپلو بدو له هر خوا په مخه كړى
په هر گام كې يو ټوپك په زخه كړى
سايې نښتې وه «امان امان» يې وغوښت
يو ساتلى او مصئون مكان يې وغوښت
عاقبت د كلي لارې ته راسم شو
از چې كلي ته نږدې شو زړه يې تم شو

دایې خوبنه کړه چې ننه شي کوم کور ته
لاره وتړي د پسيو شرو شور ته
خو تـړلی و له بدمرغه ورونه
دروازو ته و و لـوېدلی ځنځيرونه
په خغستا شو په کوڅو کې کته پورته
په دې هیله چې ننه شي کوم کور ته
د بنکاريانو شور و شر په زیاتېدو شو
د ليوه تمام صورت په لـرزېدو شو
بنايسته نړۍ يې غاړه کې کړی شو
يوه شېبه يې په غمـونو کې پيری شو
هلته ناسته په ديوال يوه پشو وه
په کوڅه کې د ليوه په نندارو وه
د ليوه نظر چې ولوېده پيشو ته
خوله يې پرانيسته زاريو او عذرو ته
ای بې بې پيشو تـلووار که راته وایه
چاته ننگ يوسم يوه سمه لاره بنایه
ته پوهېـږي په ماڅه سختې تيرېږي
د اجل چاره مې ستونې ته خوځېږي
دا د سپيو او بنکاريانو چې هاها ده
بل څه ندي دا په ما پسې غوغا ده

چېرې شته دى دغه كلى كې يو ؤوان
كوم زړه سوانده او شريف شاني انسان
چې ما وساتي له سپيو او تـازيانو
امن راكړي له دې سختو ظالمانو
هله وايه وخت تير پرې چې ورځمه
اجل نيغ راته ولاړ دي او زه مـرمه
پـشـو وويل سورگل يو بنه انسان دى
د هغه كور هم پنا دى هم امان دى
ليـوه وويل هغه ته مې مخ تـور دى
يو پسه مې ترې خوړلى په ما پور دى
پيشو وويل چې ورشه نو انځر ته
ددې كلى ننگيـالى او زورور ته
ليـوه وويل هغه ته نشم تللى
يو سيـرلى مې له هغه نه تـبـتـولى
گـناكاريم گـناكاريم گـناكار
خـداى دپاره راته بنـيه بـله لار
پيشو وويل نو هله تـلـوار كه
عـغـله عـغـله دزمرک كاله ته لار كه
ليـوه وويل يو وړى مې ترې داړلى
دا لاڅه يو خوسكى مې ترې خوړلى

قصې او افسانې

پيشو ووي چې نو شوک به در په لاس کم
گمان نه کوم چې اوس به دې زه خلاص کم
تا پخپله د نجات ورونه ترلی
شوک وژلی، شوک دارلی، شوک خوړلی

د سلواغی، ۴
۱۳۴۱- کابل

«موضوع دروسی فلکلور نه اقتباس شوېده»

زور حمام

راڅرگند شو يو ورځ يو دردېدلی
يو انسان، يو مـرور، يو پارېدلی
د ظلمونو ناروا و په اور سـوی
د نظام او منتظم دودالـوی
په ځـوالی کې له غمونو کمان شوی
مـریض شوی زهیر شوی ناتوان شوی
که آسمان و او که ځمکه وه کنځل یې
که کشران وو که مشران وو یادول یې
له ځانـو امرانويې شکـوه وه
له انسان غونډې دیوانـونه شکـوه وه
آزرده و له مفسد او له فساده
له راشی نه، له ځـاینه، له جـلاده
له خپل کار او خپل دفتر نه یې زړه تور و
تابه ویلی درست جهـان ورباندې اور و

رانه وې غوښتل يو كار ورته پيدا كړم
يو شريف شاني روزگار ورته پيدا كړم
هسې كار چې له فساده يې كار نه وي
له ليوه سره يې واك او اختيار نه وي
ماچې واورېد دا ناشوني شان مقصود
زړه مې وسو په دې پاك ساده موجود
چې ته گوره دې د خه شي اميدوار دى
خومره پاك خومره ساده خه بې آزار دى
دا ماشوم لا منتظر د صفايي دى
په مابنام باندي گمان د سبائي دى
په كرار او نرمي مې ورته ويلى
دا دفترې واړه يو دى نه دي بېلى
په هر خاي كې هغه يو شاني رنگريز دى
كې هرات دى كه غزني دى كه گرديز دى
دې لپاره چې دى پوه كمه تمام
ورته سر مې كړه قصه د زور حمام

ده لا عيړ، عيړ د ملگري تماشا كړه
چې كاته يې دواډو سترگو يې رڼا كړه
خو گامونه ترې رالري شو په زغرده
چې كاته يې د پښو تله يې وه گرده
تابه وي د پښو تله يې د پيـل وي
نيلي سترگي يې كاسه، كاسه دنيل وي
بل خوك نه وو او حمام واړه خالي وو
نه يې سوري، نه يې نښه، نې كالي وو
په دې تش حمام كې ويړه وړپيدا شو
په تمام صورت يې گډه رېږدېدا شو
زړه يې واچاوه سړي او وارخطاشو
په ورو ورو په ويړه ويړه راپه شا شو
د كاليو اغوستو كوټې ته ستون شو
بېچاره له ډېرې ويړې نه زبون شو
د حمام يو خدمتگار شو راپيدا
ليـز را تم شو، خه يې زړه شو تسلا

خدمتگار تې هسې وويـل دواړه
اوس مې زړه چـاودلی و لـه داړه
په حمام کې راته بنکاري چې پيري دي
پښې گردې دي پخپله سم سړی دي
لا پخـوا وم وېرېدلی اوس بـتر شوم
په ناولی خان راووتـم بهـر شوم
د حمام خادم ويران شو له خندا
وې يې داسې خو به نه وي لکه زما
دې چې خیر شو، د ده پښې هم رڼېدې وی
د پیریانو غوندې گردې وی کلچې وی
په هـدو کو کې يې نـو ته ویرـه
سـره تبه يې په زړه شو رابرسیرـه
د نايې کوټې ته راغی نیم عريان
رنگ الوتی، سا نیولی او ستـومان
خپل آشنا نايې نارې کړې پې چې ولي
چېرې تښتي شه له دانگي ولي خغلي؟

وې يې مه مې پوښته بده واقعه ده
په حمام کې د پيريانو هنگامه ده
راتول شوی په جهان چې خه پريان دي
پښې يې گردې ته به وايي چې پيلان دي
ډم په بریتو کې ملگری ته مسکې شو
لونگ يې لري که پښو نه او پیری شو
وې گوره زما د پښو غوندي خون نه وې
هسې گردې هسې غوندي مندي شوې!
سړی وچار شو په چيغو او سوران شو
د حمام آخري وره ته را روان شو!
د حمام خاوند چې وليده دا منده
تر غاښو لاندې يې ونيوله شونډه
وې خیر دې وي وروره چیرې تښتي؛
دغه ولي هسې لـوخ او کالی نغښتي!
وې مه پوښته زاره مې په چاودو ده
روغه سا مې له هيته په ختو ده

د حمام په منځ کې واړه گرد پښې دي
که نايان، که خادمان، که سړي دي
د حمام خاوند دلونگ په رابنکو شو
په خنډې شو د پښو په لوڅو و شو
د سړي چې په گردو پښو نظر شو
سديې لار، له تورو خاورو برابر شو»
ما چې خلاصه کړه قصه د گردو پښو
مخاطب شو ناڅاپي په غرېدو
وې پې هاسړي خو يوه شپه څورېدلې
له څلورو گردو پښو نه ویرېدلې
ماته گوره چې بندي يم شامدم
څوروي مې گردپښې علی الدوام
هره ورځ وينم سلگونه شيطانان
بې غورونو بې نظره بې ايمان
څوروي مې پاروي مې خوځوي مې
ژدوي مې ويروي مې سوزوي مې

ویش

یو زمری او یو ليوه او یوه گیدره
مخامخ شوو په ځنگله کې مخ په ځوره

زمری وویل ليوه ته « سړیاوره! »
اې زما خوږه ملگره زه زوره

داله ليوه پیدا شوی چې وسواس نن
باید ورسپري پای ته زموږ په لاس نن

ته نن لار شه د رمو په حال خبر شه
کوم چاری یا پشیلې ته برابر شه

گیدر گله دې کوم کلی ته ځان سم کړي
کومې چرگې ته دې جوړ د نیو چم کړي

زه که څه هم نن بې وسه او ستومان یم
ستاسې غم خورم په غوايې پسې روان یم

زورور زمـرى چې وکـه دا فرمان
گیدر و غـونبته له ده د سر امان

وي يې خنـگه دي فرمان وروسته له بنـکاره
په کوم خـای کې بيا يو خـای شو له سر کاره

زمـرى وويل همـدلته راپيـدا شـئ
په همـدې خـای کې زما حضورته راشـئ

په همـدې خـای په خوښـی کې شريـکان شو
بيا به خو خـو بـرو جنـگلو ته به روان شو

وروسته درې واړه دريـو لارو ته سم شو
دم در حاله دخپل بنـکار په فکر او غم شو

ورخه وروسته چې له بنـکاره راستانه شول
سره کينـاستل د زړونو په خـواله شول

زمـرى وويل ليوه ته « حوالـداره! »
دغه غـونبني راتقسيم که بنـيه لاره

ليـوه وويل سلـطان ته حق معلوم دی
چې زما خـه، د گیدر خـه د ده کوم دی

قصې او افسانې

ډنگر چرک د گيدر خان، پسه زما دی
دغه غټ مزی غويي واره دتا دی

په دې ویش به د غلام زړگی مسرور شي
که د تاسې لور حضور لره منظور شي

د زمري سپورمی له قهره تکی سرې شوې
سترگی ننوتې مخ کې او وړې شوې
خوله یې پلنه شوه راویې وتې دارې
له غضبه یې ځگونه شولی نارې

سره تاو شو پخپل ځان کې او بیر شو
له غصې نه سور خطر شو لا تر شو

له لیوه نه یې سر غوخ که په یوه منډه
د گيدر لکې له ویرې شوله غونده

له هیسته گرده یو موټی وړی شو
سره ننوته، نیمه شوه کمی شو

په دې وخت کې زمري وویل چې وایه
په دې ویش کې دتا څه ده خپله رایه

قصې او افسانې

گیدر وویل سلطانه ویش رو بنان دی
حقیقت خالانده لمردی او عیان دی

چرگ د تا سبا ناری، پسه گرمی دی
دا غویي ستاد حضور ما بنامنی دی

زمری و خندل او وې ویل گیدر جانه
دا انصاف دې پیدا کړی له کوم خوانه

دغه ویش چې ته ما سره منلی
دغه عقل وایه چا درته بنوولی

گیدر ووی تا چې پرې د لیه سر که
شاهه ما له هغه زده دغه هنر که

شوک چې مشر سره ویش کې چالاکی که
له خپل سر سره جفا که بېباکی که

د حمل، ۱۵

۱۳۴۳

د عشق افسانه

(له يوناني رواياتو څخه)

يوه ورځ خدايان له سولې څخه تنگ شول
د جنون او ميني خداى سره په جنگ شول
د جنون گدار په ميني برابر شو
عشقيې وړوند که او جنون ورباندې بر شو
خوار پخپلو دواړو سترگو نابينا شو
د خدايانو مړ کي ته په ژړا شو
چې زه وړوند کړمه په سترگو ليونتوب
مبتلايې کړم د عمر په آشوب
اوس نه پان وينمه مځه کې نه لاره
نه ژوره نه غوندى او نه هواره
بايد وشي دا پوښتنه له جنونه
چې يې وايستمه ولى له ژوندونه
دوى چې واورېده له ميني دا بيان
دغه څلى يې ورکېښوده ترميان

قصې او افسانې

بايد عشق له ليونتوب سره پخلا شي
د دوى شخړې ته د حل لاره پيدا شي
ليونتوب چې عشق په سترگو نابينا كه
ټول عالم ته يې له لاسه ځان رسوا كه
پس له دې چې ليونتوب كومه خوا غغلى
عشق دې هم له خپله ځانه سره ولى
دا به گالي كه خپه وي او كه خوښ وي
بايد تل د عشق د لارې عصاكش وي
له هغې ورځې راهيسې عشق جنون شو
څوك چې چا باندي مين شو جگر خون شو
بې جنونه عشق هېڅ لورى ته تلى نه شي
بې رهبره يو قدم خوځېداى نشي
د فرهاد هدف خو ځكه بې ستون دى
چې له عشق سره لازم قوي جنون دى

د تلى ، ۱

۱۳۴۴- کابل

انسان او شيطان

اورېدلی مې له چا نه دا قصه ده
لنډه کې ده خو معنی کې ښه اوږده ده
را روان و په سارا کې یو لاروی
یو بېباکه بې پروا د ژوند روی
په صورت باندې تکره په زړه غښتلی
د ځوانۍ په هر پیچو کې اوښتلی
دا سړی په لویه لار کې شهواني شو
شهوت واخیسته په سر او توفاني شو
پام یې وکله چې د زړه تسل پیدا کړي
خپل سرکشه ضرورت چپرې روا کړي
هلته څیرمه یوه اوښه څرېدلې
د زړه غوټه یې ورو ورو راسپړېدلې
پښه یې ونیوه له تکره یو څه تم شو
څو پنځله فیصله کې مصمم شو

يو د لاستې شان لرگي يې راپيدا که
لنگوتې يې له خپل سره راجلا که
او بڼه خوروده هماسې په ورشو کې
سړي و تاره لرگي ورته ورنو کې
د شا خوانه يې ورجوره يوه زينه کړه
بيا يې ودرېده او يخه يې سينه کړه
چې تسکين شو پښيمان شو له خپل کړلو
شرمنده و د زينې له جوړولو
وې يې تو لعنت په کار شه د شيطان
د رزيل د بې شرف د بې وجدان
کنې چيرې زما خيال چيرې دا کار
ولا حول په دې سپي په بدکردار
په گناه او په زنا يې مبتلا کړم
په دې کار يې ملائکوت ته رسوا کړم
ده لا وي په بې غرض شيطان تورونه
د باران غوندي کنځلي لعنتونه

قصې او افسانې

چې څرگند شو ناڅاپې ورته ابليس
سپينه زيړه تريپلويويې كميښ

وېپې اې حرامزاده او زناكاره
تاته كله ما بنوولي دغه لاره

ځكه هېڅكله زما دا تكل نه و
چې په ذهن كې مې هسې اټكل نه و

تا چې هر چپرې پخپله غول خوړلي
بيادې زما په سپينه زيړه راتپلي

زه شيطان يم مگر دومره رزيل نه يم
دا د تاغوندي و حشي او ذليل نه يم